

Gevezeler Yaz tatili günlüğü

Gevezeler

Yaz tatili günlüğü

Önsöz

Sevgili çocuklar,

INFamilie ağı geliyor ve giderek daha da büyüyor, tıpkı sizin gibi ve de geveze gibi. Ayrıca geveze de – ama lütfen ona artık böyle demeyin, o bunu hiç sevmiyor – artık okula gidiyor ve okuma yazmayı öğrendi bile. Geveze, en sevdiği kitaptan esinlenerek geçen yaz bir günlük yazmaya başladı.

Büyük bir sevinçle ve tabii ki onun da izniyle bugün size INFamilie ağının hamisi olarak onun yaz tatili günlüğünü veriyorum. Zevkle okumanızı diliyorum ve belki de siz de bir gün bana kendinizin yazdığı bir öyküyü okumam için verirsiniz?!

Dikkatinizi çekti mi? Elinizde bir „ikisi birarada kitap“ tutmaktasınız, yani döndürerek okunan bir kitap. Çevirdiğinizde kitabı başka bir dilde okuyabilmektesiniz. Ya Arapça, Türkçe, İspanyolca, İngilizce, Fransızca ya da Lehçe olarak. Okuyabildiğiniz başka bir dil var mı aralarında?

Birgit Jörder
Belediye Başkanı ve
INFamilie ağının hamisi

15 Temmuz

Nihayet tatil geldi! İlk tatil gününün yarısını şöyle bir uyuyarak geçirdim. Hemen ardından sıkılmaya başladım. Tatilde yapmamam gereken şeylere sevinmekten, ne yapmak istediğimi düşünmemişim bile.

Ama sonra birden kapının önünde Enis biterdi ve çılgın gibi zili çalmaya başladı.

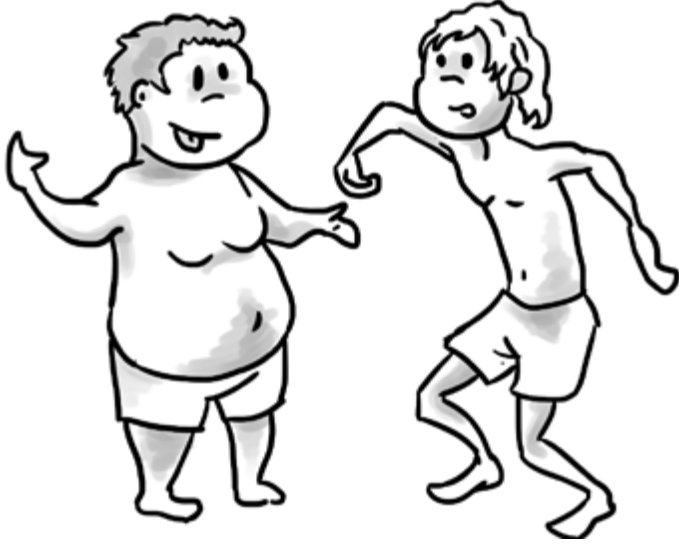
Nefes nefese kalmıştı ve gittiğimi sanmıştı. Gittiğimi mi? Nereye? Ya işte diğerleri gibi açık yüzme havuzuna. Evet, bunu ben de düşünebilirdim. Hemen aceleyle mayomu falan aldım. Tam çıkacağımız zaman annem beni oyaladı. Elime ekmek kutumu ve su şişemi tutuşturdu. Yani gerçekten okula gider gibi havuza gönderiyordu beni. Anladık yüzmek acıktırır. Ama peynir ekmek ve biber istemez herhalde insanın canı. Neyse ki Enis'in yanında biraz para vardı. İlk işimiz bir dükkana girerek bir paket cips ve bir şişe cola almak oldu.

Havuz oldukça doluydu. Havlulardan neredeyse çimen görülmüyordu. Tam diğerlerini bulmaktan vazgeçmek üzereyken, neredeyse Leo ve Mo'nun üzerine yuvarlanıyorduk. Kurumak için güneşe yatmışlardı ve ilk işleri bu kadar geciktiğimiz için bizimle alay etmek oldu. Onlar o kadar erken gelmişlerdi ki, yatacak en güzel yeri seçme şansları olmuştu. Enis hemen soyundu ve güm diye kendini suya attı. Keşke ben de mayomu evde giymiş olsaydım! Bu işi çimenin üzerinde yapmaya utanıyorum ve erkeklerin soyunma yerleri kâbus gibi.

Önce öylece bir ayakta kalakaldım ve Enis'i yüzerken seyrettim. Sonra Jaku ve Louis'i gördüm. Sanki Jaku, Louis'e yüzme öğretiyor gibiydi. Jaku üzerinde mayo ve tişörtle havuzun kenarında gidip geliyor ve tam bir yüzme öğretmeni gibi Louis'e bir takım tâlimatlar veriyordu. Bir tek elinde düdüğü eksikti. Louis ise nefes nefese suda çırpınıp duruyordu ve son derece stresli görünüyordu. Ama beni görmesi, tuzu biberi oldu galiba. Louis bana önce öyle aptal aptal seyretmememi söyledi. O zaman ben de laf atmadan duramadım. Aslında ona üzülmüştüm.

Çünkü aslında yüzme bilmediğini kabul etmek ve öğrenmek son derece güzel bir şey. Ama bu çelimsiz bir de bunun üstüne benim kesinlikle yüzme sorunum olmadığını çünkü yağ tulumlarının zaten kendiliklerinden su yüzüne çıktıklarını söyleyince bana yetti.

Ben de bunun üzerine onunla tam dalga geçtim. Küçük kızkardeşimin bile yüzme bildiğini, onun ne biçim bir salak olduğunu söyledim. Sonra Jaku bana gelip, bu kabalığa bir son vermemi istedi. Hatta yüzerek gelen Enis bile bana kızgın gözlerle baktı. Harika! Herkes bana karşı tavır aldı.

Bense ortadan yok oldum ve tuvalette mayomu giydim. Geri geldiğimde Louis, Jaku ve Enis, Leo ve Mo'nun örtülerinin üzerinde oturuyorlardı. Tam güzelce havuza atlayacağım sırada yaşlı bir adam bana doğru geldi. Ciddi bir ifadeyle bana dedi ki: „Hey şişko“, evet bana gerçekten şişko dedi, „Sakın havuza atlayım deme. Havuzda su kalmaz.

Bense bugün yüzmek istiyorum.“ Allah Allah? Ne oluyor yahu? Yetişkin birinin bu derece kabalaşması karşısında gerçekten diyecek laf bulamadım.

Arkadaşlarım orada ol-

masaydı herhalde ağlamaya başlardım.

Ama gerektiğinde onlara güvenebileceğimi

kanıtladılar. Hepsi fırladı ve aynı anda yaşlı

adamın yanına havuza atladılar. Öyle bir su sıçradı ki! Adam sırlıklam oldu ve kızdı.

Çocuklar sonra suya dalıp uzaklaştılar ve yaşlı

adam söylenecek kimse bulamadı bile. Ben de

güzel bir sırtarak onun arkasından güm diye

suya atladım. Bu konuda üzerime yoktur.

Çocuklar tezahürat yaptılar ve sonra dalma

yarışı yaptık.

Sonra hepimiz bitkin bir halde örtünün üzerinde yatarken, açık havuz boşalmaya başladı. Böylelikle alanımızı genişletebildik. Öyle yata kaldık ve güneş mayolarımızı kuruttu. Sirtüstü yatıp masmavi gökyüzüne bakmaya bayılıyorum.

Enis ve ben çantadan cips ve cola çıkarttığımızda ise, günün kahramanı biz olduk. Çünkü diğerlerinin yanında sadece ekmek kutusu vardı. Ama sonra herşeyi sildik süpürdük. Anladık yüzmek acıktırır.

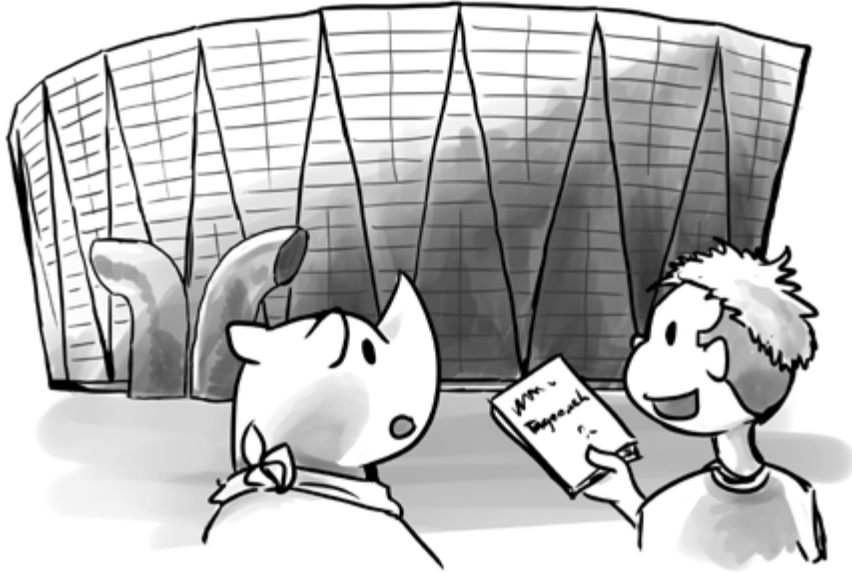
Daha sonra okuldan başkalarına da rastladık. Bizim sınıftan kızlara da.

Samira, yani benim yanımdaki sırada oturan kız, yoktu ama maalesef. Sonra hepimiz birlikte suda tam bir meydan savaşı başlattık. Çok güzeldi. Yarın da yine hepimiz havuzda buluşacağız.

22 Temmuz

Geçtiğimiz hafta her gün açık havuzdaydık. Bana kalsa bu bütün tatil boyunca sürebilirdi. Ama dün akşamki büyük fırtınadan sonra hava iyice soğudu. Bugün hava çok kapalı. Hangi pencereden bakarsam bakayım. Kapkara gri renk bulutlar. Benim içim de gri. Ya işte benim cildim zaten grimsi. Bunu güneş de değiştiremedi. Enis, Mo ve Jaku'nunki gibi değil. Onlar süper yandı. Louis de hiç değilse kızardı. Ama ben griiiiiiiiiiiiiiiii. İyi ki Enis telefon etti. Yoksa daha ne kadar alnımı oturma odasının penceresine bastırıp griiiiiiiiiiiiiiiii diye homurdanırdım bilemem.

Beni kütüphaneye götürmek istedi. Kü-tüp-ha-ne! Gerçekten zor bir kelime bu. Enis diyor ki, kitaplık da diyebilirsiniz. Enis de annesiyle beraber düzenli olarak kütüp-ha-neye gidiyor diye, öyle çok akıllı havalalarına yatmasın. İşte Enis kobaylar üzerine bir kitap ödünç almak istiyor ve annesinin de bir kaç kitabı geri vermesi gerekiyormuş. Ama Enis'in kobayı yok ki. Bunlardan istediğini ama ancak onlar hakkında iyice bilgi sahibi olursa alabileceğini söyledi bana. Yani kobayların ne yediğini, onlara nasıl davranılması gerektiğini ve her şeyden önce de nasıl davranılmaması gerektiğini biliyormuş.

Aman kü-tüp-ha-ne griiiiiiiiiiiiiiiiden de kötü olmaz ya. Brunnenstraße metro durağında buluştuk ve Reinoldikirche'ye kadar gittik. Daha önce oraya gitmiştim. Geçtiğimiz kış sınıfla beraber kurabiye yapmaya Noel pazarına gitmiştik.

Duraktan kütüphaneye kadar yürüme mesafesi fazla değildi. Dıştan görmüştüm tabii orayı. Ama hiç binaya benzemeyen buranın ne kadar tuhaf bir bina olduğuna daha önce hiç kafa yormamıştım. Yani küçük kızkardeşimin yaptığı ev resmindeki gibi bunun tuğlaları, çatısı ve bacası yok. Tamamı camdan ve aslında bir çanak gibi gözüküyor.

İşte bizde döner kapıdan geçerek bu camdan çanağa girdik. Hayretler içerisinde kaldım! Bu devasa bir kütüphane! 3 katlı, yürüyen merdivenli ve kitap raflarıyla dolu. Ama sadece kitap değil, aynı zamanda oyunlar, müzik CD'leri, sesli kitaplar, DVD'ler, dergiler ve hatta konsol oyunları ile dolu. Ve sanırım daha da fazlası. Orada bilgisayar başında da oturulabiliyor, yani bir sürü bilgisayarları var. Ve hatta trompet derisi alan Louis buradan bazen nota da alıyormuş diye bana anlattı orada tesadüfen karşılaştığımız Jaku.

Arkadaşlarımdan hepsinin birer kitap kurdu olduklarını hiç bilmiyordum. Enis öyle olmak da gerekmiyor diyor.

Jaku mangaları (Japon çizgi romanları) çok seviyor ve onlardan burada okul kütüphanesindekinden çok daha fazlası varmış.

Yavaş yavaş merakımı çekmeye başladı. Annem olsaydı „Peki ya küçük yazılar?“ diye sorardı, yani bu „Çapanoğlu nerede?“ demek. Enis ve Jaku elele verip beni ikna ettiler ve ben de kitap, oyun vs. ödünç almanın eğer kütüphane kimlikleri varsa çocuklar için ücretsiz olduğunu aklımın bir kenarına yazdım. Sadece DVD'ler ve konsol oyunları için ufak bir ücret ödemek gerekiyormuş. Ödünç alınan şeyler bir süre evde alıkonabiliyor. Hatta ödünç alma süresi uzatılabilir bile, ama geri vermekte gecikilirse, bunlar bozulursa veya kaybedilirse, işte o zaman bayağı pahalıya malobiliyor.

O zaman benim eşyalarımaya özen gösterdiğime değiyor.

İşte onlar benimle büyük bankonun geldiler ve kayıt formu sorduk. Bunu anneme veya babama imzalatmam ve annemin veya babamın nüfus cüzdanını getirmem gerekiyormuş.

Ama bence annemi getirsem daha iyi olacak. O da bir görsün burayı ve küçük kızkardeşim de! İddiaya girerim ki, onlar da hayran kalacak. Bankodaki kadın, burada 100'den fazla dilde kitap olduğunu anlattı. Belki de burada annemin anadilinde de bir kitap vardır.

Sonra hepimiz tek tek kütüphaneyi şöyle bir dolaştık ve gerçekten çok hoşuma gittiğini söylemeden edemeyeceğim. Güzel kokuyordu ve sessizlik de çok güzeldi. „Pişt, sessiz olun“ gibi zoraki bir sessizlik değil, tersine konsantrasyon, meşguliyet kokan bir sessizlikti bu.

Ve çizgi roman bölümü gerçekten inanılmaz!

Ve buuuu kadar çok radyo tiyatrosu!

Henüz kimliğim olmadığına o kadar üzüldüm ki o zaman.

Döner kapıdan geçerek çıktığımızda, Enis'in annesi iki eski kız arkadaşıyla karşılaştı.

Onlar bize yakın oturmuyorlar ama mutlaka biraz gevezelik etmek istiyorlar. O nedenle Enis'in annesi bizi karşıdaki bir kafede çay içmeye ve pasta yemeye davet etti. Orada şu küçük, tatlı Türk şeylerinden var. Baklava deniyor galiba. Onları Enis'in doğum günlerinden biliyorum. Herkesin üç çeşit seçme hakkı vardı ve gerçekten çok lezzetliydi!

Günümüz gerçekten güzel geçti. Hiç de o kadar griii değildi! Annem pek yakında hep beraber kü-tüp-ha-neye gitmeye söz verdi. Kıs kıs. Zor kelimeleri nasıl öğrendiğime de biraz şaşırdı.

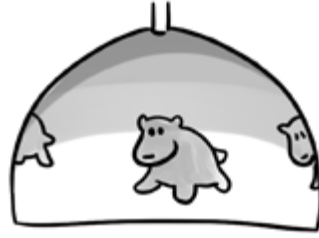

25 Temmuz

Bu sabah - ya işte o kadar da erken değildi - uyandığım da, adım gibi biliyordum: bugün hiç bir şey olmayacak, sıfır ve hatta eksi hareket. Aslında bana kalsa uyumaya devam ederdim ama olmazdı. İşte önce odanın tavanına gözlerimi diktim. Ama orada lâmbadan başka bakacak bir şey yok. İşte tam o sırada hâlâ çocukluk odamdan kalma, üzerinde küçük bir kutup ayısı resmi olan lâmbayı kullandığımı ilk kez farkettim. Allah kahretsin! Artık bunun için gerçekten çok büyüğüm. Artık yeni ve güzel bir lâmbaya ihtiyacım var!

Sonra aklıma kahvaltı edersem iyi olacağı geldi ve yataktan kalktım.

Annem evde yoktu ama mutfak masasının üzerinde bir not vardı. Sonradan aklıma geldi, dış

doktorunda randevusu vardı ve oradan da bir kız arkadaşına uğrayacaktı. Küçük kızkardeşimi de tabii ki yanında götürmüştü.

Kâğıdın üzerinde neler yiyebileceğim yazıyordu: ekmek, peynir, yoğurt, elma, muz ve kalan patates salatasını. Ve bir cips paketini de masanın üstüne koymayı unutmamış! Ben de kendime bir peynir-ekmek ve kakao yaptım ve ahududulu yoğurt yedim. Sonra tekrar yatağa. Ama artık tavana bakmak istemediğim için oturdum ve sırtıma yastığımı koydum.

Yatakta yatmaktan, kestirmekten ve tavana bakmaktan başka ne yapılabileceğini düşündüm. Henüz bir cep telefonuna sahip olmama izin verilmemesi gerçekten aptalca. Sınıfımdakilerin kesin yarısından fazlasının var. Ama bu konuda anne ve babam gerçekten çok katılar.

Enis bütün hafta büyükanne ve büyükbabasının yanında. Cep telefonum olsaydı en azından yazışabilirdik. Enis'in neredeyse bir yıldır cep telefonu var.

Tamam, peki geçenlerde kütüphaneden (kendi kimliğimle!) ödünç aldığım yeni çizgi romanlara ne dersin? Peki okuyum mu, resim mi yapayım yoksa müzik ya da radyo tiyatrosu mu dinleyim? Yemek yemek kötü, çünkü kırıntılar batıyor sonra (ve maalesef özellikle de cips kırıntıları!) ve yatağı leke yaparsam, sadece azar işitmekle kalmıyorum, bu benim de hoşuma gitmiyor. Yataktan televizyon da seyredilebilir ama bunun için önce odada bir televizyon olması lazım. Buna da izin yok. Cep telefonu yok, televizyon yok. Yani annemle babam taş devrinde büyüdüler diye, benim de onlar gibi olmam gerekmiyor.

İyi peki, keyfim iyice kaçmadan yine kalktım yataktan ve muhtemelen ihtiyaç duyabileceğim herşeyi aldım. Aman fazla hareket etmeyim. Tembellikse, o zaman alâsını yapalım! Yani işte çizgi romanları yanıma koydum, Enis'in gülmekten yerlere yattığı müthiş komik kitabı, en sevdiğim CD'leri, eski radyo tiyatrolarını, resim defterini ve kalemleri. Ama silgi almayı unuttuğum için yeniden kalkmam gerekti. Allah kahretsin!

Ama sonra gerçekten tüm bu planladıklarımı yaptım! Ben de gülmekten yerlere yattım, müzik dinledim ve beraber söyledim, radyo tiyatrosu dinledim ve uçak resimleri çizdim. Hatta arada da patates salatası yedim.

Birden antreden anahtar ve konuşma sesleri duyduğumda ise çok şaşırdım. Annem, babam ve küçük kızkardeşim aynı anda ve son derece keyifli bir halde geldiler. Sonra annem en sevdiğim yemeği yaptı: peynirli ve ketçaplı krep! Tam 6 tane yemeyi başardım!

Ve babam dedi ki, daha sonra tüm aile için sürpriz bir film de varmış. Pijamayla seyredilecekti! Ve uyuyup kalan, yatağa taşınacaktı! İşte yine sandığımdan çok daha iyi geçen bir gün. Hem yağmur da durdu.

5 Ağustos

Büyükannemle büyükbabamın burada Dortmund'un kuzeyinde bir hobi bahçeleri var. Büyükbabam hemen hemen her gün orada, ama oraya sadece çalışmak için gitmediğini biliyorum, tersine sigara ve piposuyla keyif yapmaya gidiyor. Bazen bahçevindeki eski kanepede öğlen uykusuna da yatıyor. Büyükannem ise, toplanacak sebze-meyve falan olduğunda kesinlikle orada. Bazen de bütün aile kahve içmeye veya ızgara yapmaya orada toplanıyor. Ama bu sefer yardım etmem istendi! Annem dedi ki, Ağustos elmaları olgunlaşmış ve depolanamadıklarından dolayı hemen işleme alınmaları gerekiyormuş.

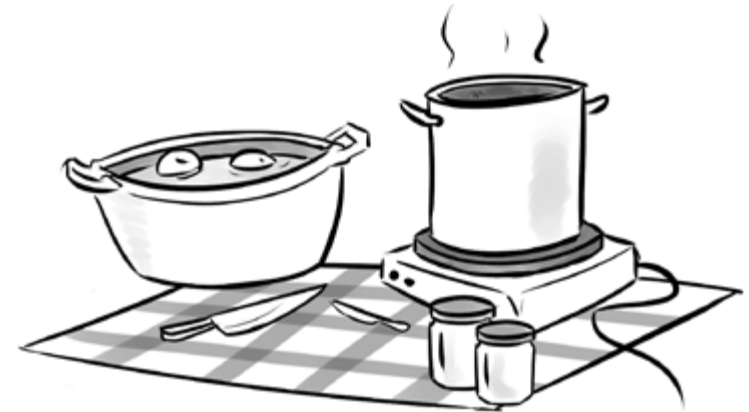
Yani büyükannem elma ezmesi yapacaktı. Biz çocukların da elmaları toplaması gerekiyordu. Ne denediysem olmadı, annemin hiç acıması yoktu, yani ben de gitmek zorundaydım.

Kuzenim Dina'nın da gelmek zorunda kalması can sıkıcıydı. Dina benden bir yaş büyük ve son zamanlarda gıcıklaşmaya başladı. Geçenlerde beni görmezlikten geldi ve sadece küçük kızkardeşimle ilgilendi.

Hobi bahçesine geldiğimizde, teyzem ve Dina işe koyulmuşlardı bile. Ama Dina sivri sözler söylemeden, bana „selam“ dedi ve şöyle bir el salladı ve hemen işine geri döndü. Ama onun yerini bu kez de teyzem aldı. „Merhaba geveze canım benim“ diye bağırarak seslendi. Deli mi ne?! Ona neredeyse bir asırdır bana böyle söylemesini söylüyorum.

Büyükannem dışarıda tezgahı kurmuştu bile: elmaları yıkamak için bir küvet, büyük bir tencereyle beraber bir ocak, bir su ısıtıcı, bir sürü kova, mutfak bıçakları ve konservelik kavanozlar. Daha şimdiden elma ezmesi kokuyordu her yer! Tabii bize de düşeceğini biliyordum ve pek yakında yine elma ezmesi patates kaygana olacaktı. Babam bayılacak buna! Bu onun en sevdiği yemek.

Dina ve ben neredeyse hiç konuşmadan topladık, küçük kızkardeşim ise, işe tam koyuldu. Ok gibi oradan oraya koşturdu ve arı gibi çalıştı ama durmadan da gevezelik etti ve güldü. Biraz sinir etti ama bir yandan da ona teşekkür borçluydum, çünkü benim bir şey konuşmam gerekmedi.

Ve nihayet elma toplama işi bitti. Ama elma ezmesi pişirecek olanların işi daha çoktu.

Evden çıkmadan ne olur ne olmaz diye kitabımı sırt çantama atmıştım. Kendime bahçevinin yan tarafında sessiz ve ve gölge bir yer aradım. Belki beni görmezlerse rahat bırakırlar diye düşündüm. Bir kiraz ağacının altına yayıldım. Ne tesadüg ki, Dina da aynı şeyi düşünmüş ve hemen yakınımaya sırtını eve verip oturdu. Meraktan daha çok kibarlık olsun diye „Ne okuyorsun?“ diye sordu. Kapağını göreceği şekilde kitabı yukarı doğru kaldırdım. Neredeyse güzelce birlikte oynadığımız zamanlardaki gibi sırtı, elini çantasına attı ve aynı kitabı çıkarıp gösterdi! Tabii o zaman ben de sırttım. Benden sadece bir kaç sayda daha ilerideydi.

Böylece bir süre barışçıl bir biçimde karşı karşıya oturduk; köşeden küçük kızkardeşim kafayı uzatana kadar. Bize doğru seslendi: „Hadi gelin, elma ezmesi oldu ve gofret de var!“ Büyükannemin o ünlü gofretleri! Tabii hemen diğerlerinin yanına koştuk. Neyse ki bize de bırakmışlar ve hepimiz dağ gibi gofretleri mideye indirdik.

12 Ağustos

Enis bana daha dün tatilin ne kadar sıkıcı olduğunu anlattı. Bir şeyler olması lazım, beklenmedik, heyecan verici, „hareket“ işte. İşte şimdi aradığı heyecanı buldu! İddiaya girerim ki, can sıkıntısını tercih ederdi, çünkü o zaman bisikleti hâlâ elinde olurdu.

Çünkü onlara dün gece hırsız girmiş. Ama eve değil. Enis dedi ki, o daha da ürkütücü olurmuş; onlar derin uykularındayken gece yarısı bir hırsızın, yüzünde maske, elinde fener ve

sırtında bir çuvala evde sessizce dolaştığını düşününce resmen titredi. Allaktan sadece bodrum katındaki kilere girmiş hırsız. Ama bu bile yeter!

Annesi bu sabah bodrum katındaki kilere indiğinde, asma kilidin kırıldığını hemen görmüş. Hem de sadece bizim asma kilit değil, bodrumdaki bütün kilerlerin kilitleri! Enis'in annesi alarma geçerek her yerin kapısını çaldı. Komşuların hepsi çalınan bir şey olup olmadığını görmek için bodrum katına koştu. Enis'in oldukça yeni ve iyi kalite bisikleti, aletler, büyük bir valiz, bir spor çantası. Hatta hırsız çamaşırhanede ipte asılı giysileri ve stok erzakları bile çalmış. „Kötü günler için sakladığım bütün erzak çalınmış!“ diye sızlanıyordu alt katta oturan ve kendini apartman yöneticisi sanan, emretme hakkı olduğunu düşünen komşu kadın. Aslında o, binada olup biten her şeyi bilir ve sürekli bizden şikayetçidir. Keşke dün gece daha dikkatli olsaydı!

Bodrum katında epeyi bir olay olmuş, bağırışma sesleri ve küfürler! Sonra birisi polisi aramış ve polis de hemen gelmiş. Biri erkek diğeri kadın

iki polis gelmiş. Her şeye bakmışlar ve eksiklikleri not etmişler. Bir süre sonra Enis, olay yeri inceleme ekibinin ne zaman geleceğini sormuş. Kadın polis son derece şaşırması bir biçimde notlarından başını kaldırmış ve Enis'i bu konuda çok bilgili olduğu için övmüş.

Onun da polis olmak isteyip istemediğini sormuş. O zamandan beri Enis gerçekten ciddi ciddi bu konuda düşünüyor. Kadın polis, erkek meslektaşı ile kısa bir konuşup demiş ki: „Tamam, olay yeri inceleme ekibi gelmek üzere,

ama kırılan asma kilitlerde genelde parmak izi bulunamaz, çünkü hırsızlar genelde eldiven takar. Ama belki de arkadaşlarımız bir kaç parmak izine rastlar veya en azından kulak izine.“ Kulak izine mi? Buna sadece Enis değil, büyükler de şaşmış; hatta her akşam polisiye film izleyenler bile. Ama sonra herkesin aklına gelmiş, hırsızlar bodrum katındaki kilerde birisi olup olmadığını anlamak için önce kulaklarını dayayıp içeriyi dinler. Ama olay yeri inceleme ekibi gelmeden önce kadın polis, Enis'in bisikletinin kayıtlı olup olmadığını sormuş. „Kay.. ne?“, ama annesi ne demek istendiğini anında anlamış ve hemen „evet“ demiş. Eve koşmuş ve üzerinde bisikletin numarasının yazılı olduğu bir kâğıt parçası getirmiş. Polisler bu numarayı not etmişler ve bisikleti ve o sayede belki de hırsız bulma şansının olduğunu söylemişler. Ve sonra gerçekten de olay yeri inceleme ekibi gelmiş. Bu kez ikisi de erkek. Yanlarında büyük bir çanta ve bodrum katına giden büyük kapıda ve diğer kapılarda siyah bir tozla parmak izi aradıkları fırçalar varmış. Ve de kulak izi! Bir şey bulduklarında üzerini bantlamışlar.

Gelenlerden Enis'in sürekli izlediği ve onun da Enis'in sorularına gülyüzlü bir biçimde cevap verdiği bir tanesi „Ama bunun işe yarayıp yaramayacağını henüz söyleyemeyiz!“ demiş. Bu gerçekten heyecan vericiymiş! İş bittiğinde adamlardan biri, „Burada suçluyu ortaya çıkarmaya yarayacak bir şey bulursak, mağdurlara polisten haber gelecek“ demiş.

Enis, bu cümleyi aynen tekrar etmekte gerçekten zorlandı ve bir kaç deneme yapması gerekti.

„Gerçekten polis olacaksam, bu cümleyi aklımda tutmam gerek“ dedi.

Sonra bana geldi ve her şeyi anlatarak duruma bizim el atabileceğimizi ve bisikletini bizim arayabileceğimizi söyledi.

Belki de biri bu yakınlarda sürüp duruyordur bisikleti. Ve aramaya başladık! Sokaklarda, arka avlularda ve her yerde aradık ve Enis'in bisikletine çok benzer bir tane gördük. Çok heyecanlandı ama maalesef onun bisikleti değildi.

Çok uzun süre aradık ama sonra artık eve dönmemiz gerekti. Enis çok üzgündü ama ona

yarın aramaya devam edeceğimize söz verdim. Diğer arkadaşlarımızın da mutlaka bize yardım edeceğine. Enis sadece kafasını salladı, yutkundu ve duyulur duyulmaz bir sesle „Hoşçakal“ dedi. Aslına bakılırsa bisikletinin geri geleceğine ben inanmıyorum! Ve nasıl başkalarının eşyalarını çalacak kadar adileşilebildiğine çok kızgınım.

15 Ağustos

Ben, Enis ve diğer arkadaşlarımız, bir kaç gün daha Enis'in bisikletini aramaya devam ettik. Maalesef ne biz ne de polis onu bulabildik.

Ama şu anda, yani her zaman değil ama sadece şu sıralar, Enis'in bisiklete ihtiyacı yok. Onun artık bir kedisi var! Ufacık bir kedi. Açık ziyaret gününde annesiyle hayvan barınağına gitmiş. Aslında amaçları sadece şöyle bir bakmakmış. Enis aslında kobay istiyordu. Ama sonra Enis kediyi görmüş! „Ne kadar tatlııııııı olduğuna inanamazsın!” diye anlattı bana ve tatlııııııı derken öyle bir yumuşak söyledi ki, aslında sadece kızlar böyle konuşur. Bir ipin ucuna takılı topla küçük kafesinde ne kadar sevimli bir şekilde oynadığını da anlattı bana. Annesinin de çok hoşuna gittiği için Enis şanslıydı ve babasına telefon ettikten ve o da homurdanarak onay verdikten sonra da gerçekten bir sepet ödünç alarak küçük kediyi eve getirmişler.

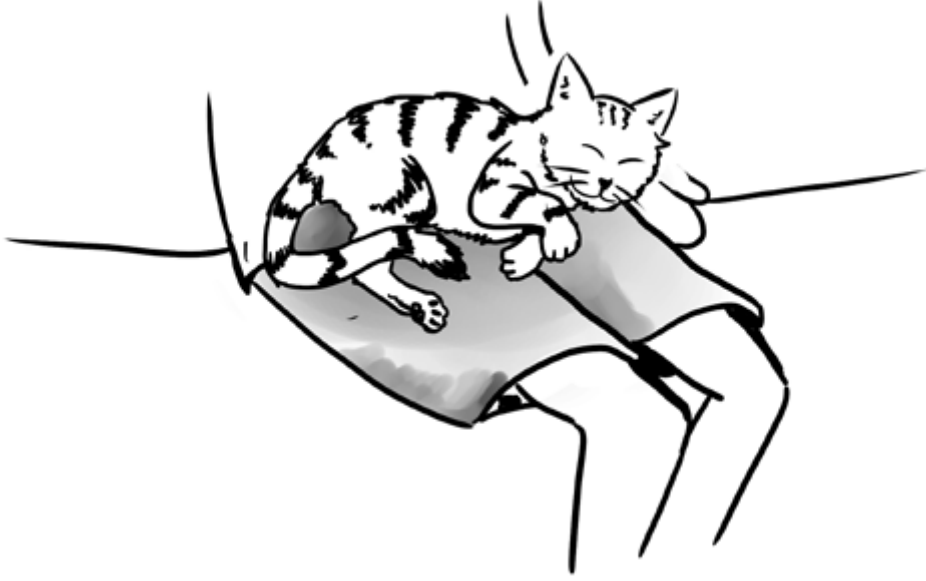
„Görmek istiyorsan gel!” dedi Enis bana telefonda. Hemen gittim. Ben zaten kedilere bayılırım, tüm hayvanları severim zaten ama kedileri daha da çok. Onlar kobaylar gibi kokmuyorlar ve sokulganlar.

Ben zili çaldığımda kapıyı bana hep Enis açar. Ben „uzun, uzun, kısa” şeklinde çalarım zili ve Enis de benim olduğumu anlar. O da bize geldiğinde aynı şekilde zili çalar. Ama bu sefer Enis'in ablası kapıyı açtı. Sırıtarak „Enis şu an meşgul. Yerinden kımıldayamıyor” dedi. Ben bunu tamamen yanlış anladım ve beli tutulduğunda yerinden kımıldayamayan büyükannemi düşündüm birden. Ama Enis'in beli falan tutulmamıştı, olsa olsa biraz kafayı yemişti! Ama aslında onu biraz anlayabiliyorum.

Kanepenin üzerinde kaskatı oturuyordu ve kucağında da küçük bir tekir kedi vardı. Kedinin gözleri kapalıydı ve Enis de onu son derece

yumuşak hareketlerle okşuyordu. „Otur“ diye fısıldadı Enis, “ama yavaşça ve sonra dinle!”. Ben de kulağımı kediye doğru tuttum ve onun mırıldamasını duydum.

Enis mutluca gülümsüyordu. „Adı Ninja“ dedi bana, “çünkü o çok cesur ve mücadeleci!”. Ama aslına bakılırsa o anda hiç de cesur ve mücadeleci görünmüyordu. Bir süre sonra gözlerini açtı, gözleri yeşildi bu arada, ve esnedi. Hem de nasıl! Esnerken o pürüzlü ve pembe dilini gördüm. Sonra Enis'in kucağından yere atladı ve oynayacak bir şeyler bulmak için etrafa baktı. Etrafta ise 10 kediye yetecek eşya vardı!

Enis evde kedinin oynayabileceğini düşündüğü ne varsa ortaya yığmıştı. Küçük toplar, mantarlar, yün yumağı. Hatta harçlığından bir de oyuncak fare almıştı. Ama şimdiden eskimişti. Güzel ve yumuşak bir sepet duruyordu bir köşede ve bir kap da su. Tabii ki biz de hemen kanepeden aşağı kaydık ve Ninja ile oynamaya başladık. Özellikle ayak parmaklarımıza takmıştı, işte o aman ne kadar mücadeleci olduğunu ben de anladım!

Ama sonra oynamaktan ve avlamaktan bıktı, biraz su içti ve sonra kendini temizlemeye başladı.

Enis'in sakinleşmeye hiç niyeti yoktu. Ama gerçekten de patileriyle burnuna dokunması ve her yerini yalayabilmek için eğilip bükülmesi çok şirindi. Sonra bundan da bıktı, ama güzel sepetine gitmek yerine birden ortadan kayboluverdi. Bir yere saklanıverdi.

„Yeter artık!“ dedi Enis'in annesi, „Onu bir rahat bırakın. Başka bir şeyler yapın artık.“ Tamam, tamam. Biz de tekrar Jaku'ya geçtik.

24 Ağustos

Çarşamba günü yine okul başlıyor. Tatil hızla geçiverdi. Eskiden yeniden okulun başlayacağına çok seviniirdim. Yani her şeyden önce okul arkadaşlarımı yeniden göreceğime. Mesela Malek her yıl tüm yaz tatilini Türkiye'de büyükanne ve büyükbabasının yanında geçiriyor. Yol çok uzun sürdüğünden daha kısa gittiğine değmiyor. Bu yıl Louis, Mo ve Jaku da bir kaç hafta yoklardı. Ama nihayet tekrar geldiler. Onlara bugün Hakim'in doğum gününde rastladım.

Hakim benim sınıfımdan. Aslında onu çok iyi tanıdığım söylenemez, o daha yeni paskalya tatilinden hemen sonra benim sınıfıma geldi. Önceleri oldukça çekingendi, ama şu anda sınıfın palyaçosu durumunda. Durmadan bizi güldürecek şeyler yapıyor, komik şeyler söylüyor, yüzünü gözünü çarpıtıyor falan. Bazen bu yüzden başkalarını kızdırıyor, ama bazen de öğretmenleri bile güldürüyor. Önce gidiyim mi gitmeyim mi pek karar veremedim ama tüm sınıfı davet etmiş galiba.

Ben de tatilden kimler dönmüş gidip bir bakayım dedim. Samira'nın da orada olacağını umuyordum. Tüm tatil boyunca onu bir kere bile görmedim.

Hakim bizi evine değil, Big Tipi'nin olduğu Fredenbaum-park'a davet etti. Enis'in annesi de bize eşlik etti, tramvayla tek başımıza oraya gitmemizi istemedi. O hep oldukça sert bakıyor! Ama Hakim'in ailesinin yarısının da orada olduğunu

görünce, yani büyüklerden demek istiyorum, bize sadece bizi ne zaman alması gerektiğini sordu. Ama Hakim'in annesi onu göndermedi. Aslında Hakim'in annesi hiç bir şey söylemedi sadece gülümsedi, çünkü çok iyi Almanca konuşamıyor! Ama Arapça'yı çok ve sesli konuşuyor ve Hakim saçma bir şey yaptığında gözlerini devşiriyor.

Fredenbaumpark'ta küçük Tipi'lerde bir de önünde taraçası, büyük bir masası ve tahtadan bankları olan tahtadan bir kulübe var. Taraça sadece bize aitti. Hepimiz bankaların

üzerinde sıkış tepiş oturmuştuk ve masa son derece lezzetli nefis yiyeceklerden eğilmişti. Tabii ki masa eğilmemişti ama masanın üzeri yiyeceklerle dolu olduğunda öyle denir. İşte tam öyleydi! Hepimiz yedik de yedik ama bir türlü azalmıyordu yiyecekler. Hakim'in annesi ve ablası durmadan yeni bir şeyler koydular masaya. Bazı yiyecekleri hiç görmemiştim ve önce şöyle bir tadına baktım ama bunların çoğu öyle nefisti ki, öööyle nefisti ki, hemen ardından daha çok aldım tabağıma. Ama nihayet doyduk yani, aslında doymaktan da öte olduk.

Banktan kalkmak da bile zorlandık. Sonra içimizden birinin aklına saklambaç ve kaçma-kovalamaca oynamak geldi.

Kovalamacada ben maalesef oldukça kötüyüm. Ama çok iyi saklanırım. Ama en çok dengede durma oyununda eğlendik. Hakim, sanki sirkte imiş gibi yaptı ve bilerek ipten kaydı. Sonra hepimiz onu taklit ettik ve karşılıklı birbirimizi geçmeye çalıştık, ta ki, Arek'in canı yanana kadar.

Sonra küçük Tipi'lerde serinlemek istedik ama ne gezer, gerçi içi karanlıktı ama dışarıdan daha da sıcaktı. Tipi'de en fazla kimin kalacağı bir cesaret yarışına dönüştü birden. Ama daha sonra hepimiz koşarak dışarı çıktık

ve içimize derin derin hava çektik ve dışarıdaki hava bize artık sıcak değil hoş bile geldi. Benim aslında çok sevdiğim mısır koşanı kızartılan ızgara yerinin ise mümkün olduğunca uzağından geçtik. Birincisi hava çok sıcaktı, ikincisi ise karnımız toktu, ya da tersi işte. Kulübeleri beraber yapmaya ve BMX bisikletlerini sürmeye de zamanımız olmadı. Gün, yıldırım hızıyla geçti. Ama en sonunda tepinmekten yorulduk ve taraçada biraz dinlenmek ve soğuk bir şeyler içmek istedik. Masa yine hepsi bir sürü soğuk tutan çantayla buraya taşınmış olan enfes yiyeceklerle dolmuştu! Önce hepimiz hayatta yiyemeyiz diye inledik ama sonra bunlardan da atıştırmadan edemedik.

Sonra birden Enis'in annesi bağırdı. Arek'in pantolonunu kan içinde kalmıştı. Büyüklerin hepsi panik içindeydi ve bağırsı-çağrıs birbirleriyle konuşuyorlardı. Ama Hakim'in ablası sakinliğini korudu. Hakim, gururla ablasının sağlıkçı eğitimi görmekte olduğunu anlattı. Yani işte siren çalan ambulans falan. Arek'in pantolonunu dikkatlice kesti ve biz de o zaman Arek'in yarasını gördük.

İlk anda hepimiz bağırdık. Sanki bacağı paramparça olmuş gibi görünüyordu. Ama bunun nedeni kan içerisinde kalmış olmasıydı.

Hakim'in ablası bacağa ıslak bir bezle dikkatlice pansuman yaptı. Çantalarında neler yoktu ki! Yara sadece dizindeydi ama Hakim'in ablasının yine de doktora götürmek isteyeceği kadar büyüktü. Kaza hastanesi hemen parkın orada zaten. Arek'in bacağına önce düzgün bir sargı yapıldı ve sonra Hakim'in babası onu omzunda taşıdı. Hakim'in ablası da yanlarında gitti. Hakim bu olay üzerine korktu ve artık onunla arkadaş olmak istemeyeceğimizi düşündü. Ama niye ki?! Bu Hakim'in suçu değildi ki! Bunu hepimiz ona söyledik ve çok güzel bir doğum günü olduğunu da. Ayrıca onun bizim sınıfımızda olduğuna sevindiğimizi de.

Doğrusu şimdi yine biraz seviniyorum okulun açılacağına. Nihayet Samira'yı da tekrar görebileceğim.

